

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Pomogáts Béla (1934–2023)

A magyar nyelv közösséget formáló és összetartó szerepe

Széchenyi István nevezetes mondasát, mármint hogy „nyelvében él a nemzet”, minden magyar ember ismeri, azokat a fejtegetéseit, amelyeket 1831-ben közreadott *Világ* című művében tárt az olvasó elé, már jóval kevesebben. Pedig ezek is megérdemelnék, hogy márványtablákon hívják fel a nemzeti közösség figyelmét arra, mit jelent számunkra, mit kellene jelentenie számunkra, magyarok számára anyanyelvünknek. A „legnagyobb magyar” szent meggyőződése szerint anyanyelvünk valójában nemzeti létünk és fennmaradásunk legfőbb (ha nem egyetlen) záloga. Szeretném idézni Széchenyi István fejtegetéseit: „véntől fiatalig, dústól szegényig, a legjelesb férfiaktól a legbájosabb hölgyeinkig, mindenki, ki csak honunk éltét, nemes emelkedését s egykori dicsőségét szomjazza, tegyen meg anyanyelvünkért mindent, amit tehet! Mert vele mindent kivihetni, ami nemzetünk, sőt az emberiség díszére méltó. Nélküle semmit! Tudósink pedig az idő lelkéhez, más művelt nyelvek csinosági állásfokához s a tudományoknak, művészeteknek, mesterségeknek s ta-

lálmányoknak mindegyre fejlődőbb haladásihoz idomulva s mindezekkel mindenkor versenypályát futva, magasb szempontból tekintsék nyelvünket, mint eddig! Fejtsék ki e nagy kincsünknek minden kecsét, kellemét, s hathatós erejében bízván, ne gondolják, hogy keleti zománca mindjárt megpattan, ha nemesb, delibb, fellengősb s tán csak szokatlan mintákba alakíttatik s némely, még kopár vidéke dél és nyugat mosolygó virányival, vidító s lelkesítő csemetéivel gazdagíttatik!...”

Ehhez a fejtegetéshez azután még a következőket fűzte hozzá: „Szébbítsük, tágítsuk, nemesítsük nyelvünket! Annak fogékonysága, – minthogy nyelvünk óriási fejlődésre képes, – minden kétségen túl van. De ahhoz se szobafilológia, se könyvekből tanult filozófia korántsem elég. Azt csak azon lelki felemelkedés eszközölheti, mely az emberi szót nem mint célt, hanem mint eszközt tekint. Általa a nemzetek magasbra s az egyes emberek az erény felsőbb állására juthatnak, s így a mindenség tökéletesíttetik.”

Magam nem vagyok nyelvtudós, de mint irodalmunk bűvára is kijelenthe-

tem, hogy anyanyelvünk a magyarság legnagyobb alkotása és nemzeti kincse, amellyel nemcsak önmagát, hanem a nemzetek egyetemességét is megajándékozta. Talán nem vagyok túlságosan patetikus, amikor Kosztolányi *Ábécé a nyelvről és lélekről* című vallomások írását idézem, tulajdonképpen a magam meggyőződésének foglalataként. „Az a tény – tett vallomást valamennyiünknek, akik itt e teremben ülünk, egyik legfontosabb és legkedvesebb mestere –, hogy anyanyelvem magyar és magyarul beszélek, gondolkodom, írok, életem legnagyobb eseménye, melyhez nincs fogható. Nem külsőséges valami, mint a kabátom, még olyan sem, mint a testem. Fontosabb annál is, hogy magas vagyok-e vagy alacsony, erős-e vagy gyöngye. Mélyen bennem van, a vérem csöppjeiben, idegeim dúcában, metafizikai rejtélyként. Ebben az egyedülvaló életben csak így nyilatkozhatom meg igazán. Naponta sokszor gondolok erre. Épp annyiszor, mint arra, hogy születtem, élek és meghalok.” És ezt az idézetet is folytatom, ahogy az imént a Széchenyi Istvántól valót: „Csak anyanyelvemen lehetek igazán én. Ennek mélységes mélyéből buzognak föl az öntudatlan sikolyok, a versek. Itt megfeledkezem arról, hogy beszélek, írok. Itt a szavakról olyan régi emlékképeim vannak, mint magukról a tárgyakról. Itt a fogalmak s azok jelei végzetesen, elválaszthatatlanul összeolvadtak. A kés-ről tudom, hogy culter, couteau, Messer, knife, coltello, nava-ja. Ha azonban valaki nagyon akarná, elhitethetné velem, hogy tévedek. De a kés-ről senki se hitetheti el velem, hogy nem kés.”

A magyar nyelv, szeretném ismét hangsúlyozni, engem nem nyelvtudós-

ként, hanem a magyar irodalom történetírójaként, kritikai vizsgálójaként foglalkoztat. Tekintettel arra, hogy a nyelv, mindenekelőtt a szavak a maguk jelentése mellett esztétikai tényezők is: a szavak hangalakjának, zenéjének mindig erős esztétikai hatása van, a szavakhoz tapadó történelmi és mitikus képzetek pedig lelki értelemben fejtenek ki erős hatást. Valamikor népszerű szellemi-költői játékot jelentett a „tíz legszebb szó” megjelölése a sok ezer lehetőség közül. Közel nyolc évtizede Kosztolányi Dezső (ismét rá kell hivatkoznom!) tett játékos kísérletet arra, hogy (egy francia folyóirat felhívása nyomán) kiválassza anyanyelvünk tíz legszebb szavát. „Egy új világ kezdődik – írta *A tíz legszebb szó* című 1933-ban keltezett írásában – minden nyelv küszöbén, a szépség új birodalma, új értelmi és érzelmi törvényekkel. Mi tehát a tíz legszebb magyar szó? Ezt felelném abban a tudatban, hogy válaszom merőben önkényes, és éppúgy jellemez engem, mint nyelvünket: – Láng, gyöngy, anya, ősz, szűz, kard, csók, vér, szív, sír.” Ez volna tehát Kosztolányi felfogása értelmében anyanyelvünk tíz legszebb szava. Azóta többen is próbálkoztak hasonlóval, természetesen a szavak kiválasztásának egyéni és többnyire játékos indítéka van. Annak idején, ha jól emlékszem, éppen Balázs Géza kezdeményezte ezt a játékos nyelvészkedő kutatást, folytatni lehetne, a felhívással minden felnövekvő nemzedéket meg lehetne (kellene) szólítani.

Nem tudok arról, vajon a legszebb magyar földrajzi neveket is egybegyűjtötte volna valaki – pedig bizonyára ebben a szócsoporthoz lehetne megtalálni nyelvünk leginkább köl-

tői mozzanatait: falu- és városneveket, amelyeknek nemcsak a hangzása figyelemre méltó, hanem történelmi, kulturális mitológiája is. Ugyanis mély meggyőződéseim értelmében a földrajzi nevek hátterében mindig ott rejlik a nemzeti vagy a helyi mítosz. Hadd hivatkozzam például Jékely Zoltán gyönyörű erdélyi helynévgyűjteményére, a *Zengő nevek* című költemény soraiban: Hadrév, Sáronberke, Kalota-Szentkirály, Zentelke, Asszony nép, Szépkenyerű-Szentmárton. Ezek a falunévek ma is megérintik az olvasó szívét: nosztalgiákat, érzelmeket keltenek. Több hasonló versünk van: Cs. Szabó Lászlótól, Csukás Istvántól, erdélyi és felvidéki költőktől. Olyan versekre gondolok, mint Cs. Szabónak *Álmatlan éj* vagy nemzedéktársamnak: Csukás Istvánnak *Ima a bölcsőhely nevéért* című költeményei.

A magyar nyelv múltja, jelene és jövője, bizonyára közös meggyőződésünk szerint, egyszersmind a magyarság múltja, jelene és jövője: egy történelmi nemzet és egy kultúra jövője, amely, hitünk szerint, alkotórésze annak a kulturális közösségnek, amelyet Európaként ismerünk. Akik a történelem során nem egy alkalommal, nem éppen indokolatlanul, veszélyeztetettnek látták a magyar nép sorsát, rendre a magyar nyelv fennmaradásának esélyeivel is küszködtek. Hadd utaljak a „távolabbi” múltból Széchenyi Istvánra (ismét!), Wesselényi Miklósról, Kölcsey Ferencre és Vörösmarty Mihályra, a „közelebbiből” Ady Endréről, Babits Mihályra, Németh Lászlóra és Illyés Gyulára. Hadd idézzek most csak egyetlen költői művet, a *Himnusz* költőjétől a *Zrínyi második énekét*. „más hon áll a négy folyam partján, / Más

szózat és más keblű nép, / S szebb arcot ölt e föld kies határa, / Hogy kedvre gyúl, ki bájkörébe lép.”

Bevallom, az utolsó két sor engem mindig zavarba hozott, mintha Kölcsey a magyar nyelv és a nemzet végpusztulásában látta volna az országterület felvirágzásának előzményét. Meglehetősen iszonytató gondolat, idáig csak a magyarság legnagyobb ellenségei jutottak el: milyen nagynak kellett lennie a kétségbeesésnek, hogy a *Himnusz* költője idáig jutott! Ez a záró szakasz, bizony, a végső kétségbeesés műve, nem egyedül a költő korabeli írásai közül. A *Zrínyi második éneke* a reformkor történetének és a költő személyes történetének egyik drámai mélypontján született: 1838 nyarán, midőn a császári hatalom arra az elhárításra jutott, hogy a magyarországi reformtörekvéseket rendőri erőszakkal kell megfékeznie. Ebben az időben vetették börtönbe az „országgyűlési ifjakat”, majd Kossuth Lajost, végül Wesselényi Miklóst, akivel a költő személyes barátságban állott (és aki elsőként ismerkedhetett meg a nevezetes költeménnyel). A *Zrínyi második éneke* a kétségbeesés szülötte. Ilyen kétségbeesésre, fájdalom, nemegyszer adott komoly okot a magyar történelem. Annak ellenére, hogy folyamatosan meggyőzhetett bennünket arról is, hogy a magyar nyelv „halála” (amelyről annak idején Herder nevezetes „jóslata” olyan riasztó képet festett) sohasem bizonyult valószínű lehetőségnek, mint ahogy most sem az.

Nyelvünk (egy nagyjából másfél évtizede egy amerikai egyetemen készült statisztika tanulsága szerint) tulajdonképpen igen előkelő helyet foglal el a világ nyelvei között. Eszerint a földke-

Borderlines 1

rekségen tizenkét olyan nyelv létezik, amelynek több mint százmillió használója van: az első természetesen (a maga több mint egymilliárdos nagyságával) a kínai, ezt követi az angol (természetesen nemcsak Nagy-Britannia, hanem az Egyesült Államok, Kanada, Ausztrália és számos egykori afrikai brit gyarmat nyelvével), majd a hindi, a spanyol, az orosz, az arab, a bengáli, a portugál (nagy részt Brazíliában), a maláj-indonéz, a japán, a német és a francia. További tíz nyelvet ötvenmilliónál többen beszélnek, majd további harmincnégy nyelvet tízmilliónál több ember használ. Ezek közé tartozik a maga nagyjából tizenhárom és fél milliós közösségével a magyar nyelv, amely így a nyelvek sorában a negyvenkettedik helyet foglalja el. (Az elmúlt tíz év valószínű átrendeződései következtében nyilván ennél egy-két hellyel lejjebb csúszott.) Ha figyelembe vesszük azt a megállapítást, miszerint a földkerekségen (a felmérés idején) nagyjából háromezer nyelv volt található, a negyvenkettedik (vagy éppen negyvennegyedik) helyezés nem tekinthető kedvezőtlennek.

Mondhatjuk, több ezer olyan nyelv él a világban (például Afrikában, Dél-Amerikában és Óceániában), amely jóformán a kihálás szélén áll, néhány évtized múltán ezeket már csak a nyelvtörténetírás fogja számon tartani. (Szomorú módon ilyenek a legkisebb finnugor nyelvek is: a liv, a vót, a vepsze, a hanti és a manysi – ez utóbbi kettő legközelebbi rokonunk.) Vagy másfél évtizede az Orosz Föderációhoz tartozó Komi Köztársaság fővárosában: Sziktivkárban jártam, finnugor írótalálkozóon. Fellépett a szónoki emelvényre egy ifjú vót költő, aki némi tragikus

pátosszal, egyszersmind büszkeséggel jelentette ki, hogy a Szentpétervár közelében élő vótok már csak hetvenen vannak, azonban ezek „mind költők” – nagy tapsot kapott.

A magyar nyelv nincs abban a tragikus helyzetben, mint a kis finnugor népek nyelve, mégis azt kell mondanunk, hogy helyzete veszélyeztetett, minthogy a mögöttünk lévő évszázad mostoha történelmi folyamatai következtében igen sokat veszített erejéből és szerepéből. Szeretnék néhány példát említeni. Az első világháború idején a Kárpát-medencében (vagyis a történelmi Magyarországon) nagyjából tíz és fél millió magyar élt (ehhez járult hozzá a Romániában, vagyis Moldvában élő száz vagy százötvenezer csángó-magyar és az osztrák igazgatás alatt álló Bukovinában élő néhány tízezernyi székely-magyar). Ugyanebben az időben Romániában (vagyis a Regátban), Erdélyben, illetve egész Magyarországon, Besszarábiában (vagyis a cári Oroszországban) és Bukovinában nagyjából ugyanennyi román volt található. A magyarországi szlovákok létszáma ekkor kétfélmillió, a szerbeké pedig félmillió alatt volt.

A trianoni (majd az ezt mintegy megismétlő párizsi) határmódosítások következtében 1920-ban nagyjából 3,5 millió magyar (1,9 millió Erdélyben, a Bánságban és a Partiumban, 1,1 millió a Felvidéken, félmillió a Délvidéken) került a szomszédos államok fennhatósága alá. Vagyis a magyarság állományának nagyjából egyharmada jutott kisebbségi sorba – mindenekelőtt ez a drámai helyzet okozta a két világháború közötti korszak határrevíziós törekvéseit, amelyek az 1938 és 1941 közötti visszacsatolásokkal (a Felvidék

déli peremterületének, Kárpátaljának, Észak-Erdélynek és a Székelyföldnek, végül a Délvidéknek a visszacsatolásával) ideiglenesen révbe értek (és közel hárommillió magyarral növelték a megnagyobbodott ország lakosságát), hogy azután a vesztes háború (egyáltalán a háborúba lépés igen rosszul felmért következményei) véglegesen helyreállítsák a trianoni határokat. Mindez nemcsak a nemzet tragédiája, hanem a történelem súlyos igazságtalanságai közé tartozik.

A Kárpát-medencében (jelenleg nyolc országban) élő magyarság az elmúlt hat évtizedben drámai veszteségeket szenvedett. A magyarság nagy tömegeinek áttelepülésre kényszerítése, és a mindenütt tapasztalható mesterséges, nemegyszer erőszakos nemzetlenítés és asszimiláció következtében ma csupán nagyjából tizenkét és fél, de lehet, hogy csak tizenkétfélmillió magyar él a Kárpát-medencében: Magyarországon tíz-, Erdélyben másfél millió, Szlovákiában hatszáz-, a Vajdaságban háromszáz-, Kárpátalján százötvenezer – és ha számításba vesszük azokat is, akik a népszámlálások alkalmával óvakodnak bevallani magyar identitásukat, akkor is legfeljebb tizenhárom-, tizenhárom és fél millió magyarral számolhatunk. A térségben időközben a románság létszáma huszonhárom-huszonnégy, a szlovákoké négy, a szerbeké közel tizenegy (ezen belül a vajdasági szerbeké közel kettő) és az ukránoké (ruszinoké) egymillió före emelkedett. Ennek a létszámeltolódásnak háttérében részben a migráció, igen nagy részben azonban a magyar nyelvű lakosság (tervszerűsége valló) asszimilációja áll. Meg persze a magyarországi demográfiai mutatók

katasztrófális helyzete. A közép-európai térségben élő nemzetek nagyjából megkétshereztek állományukat, a magyarság száma legfeljebb negyedével emelkedett. Egy nagy történelmi teljesítményeket és nagyszerű nemzeti kultúrát felmutató nép a veszélyeztetett nyelvi közösségek közé került, akárcsak oroszországi rokonai.

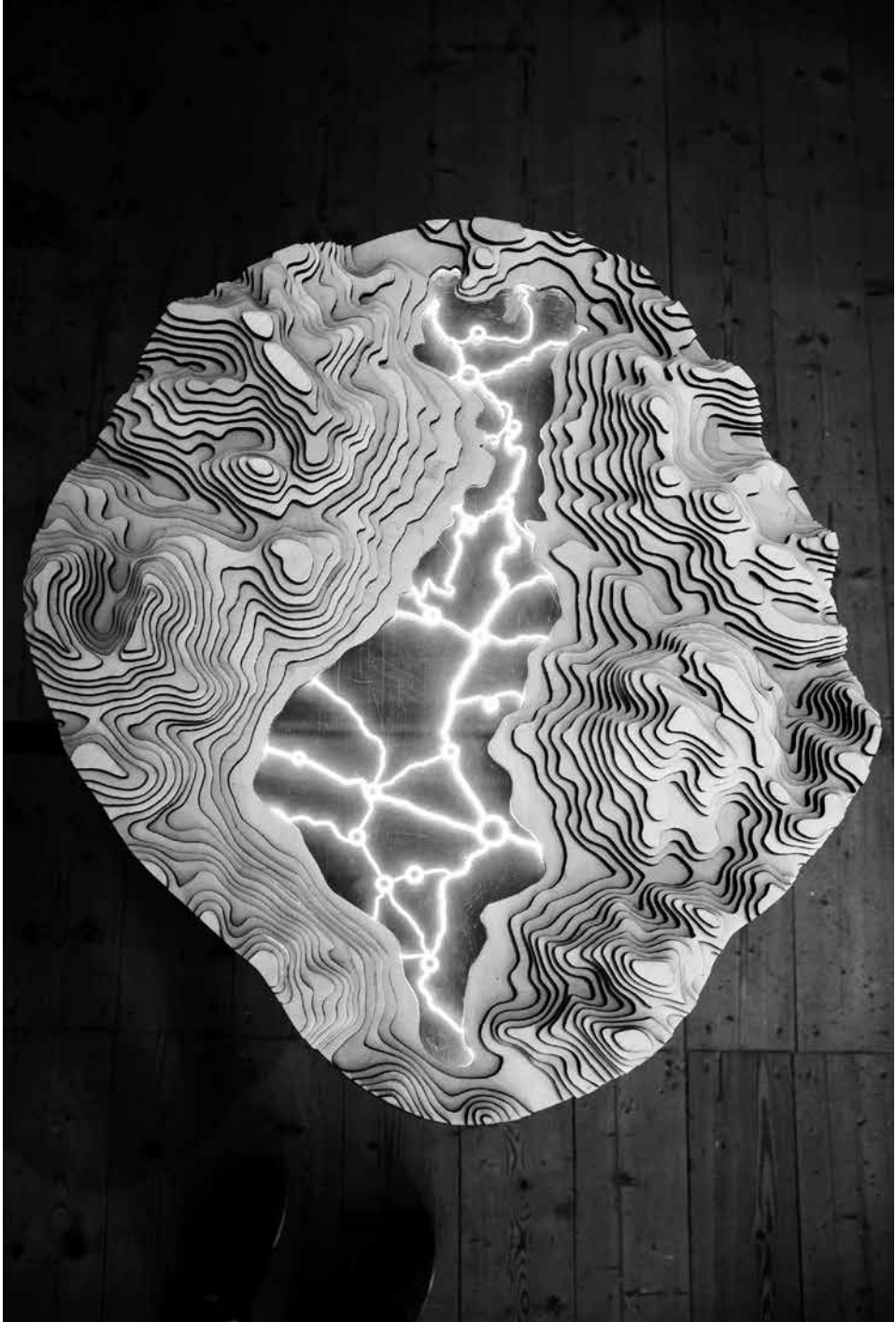
A világ nyelveit rögzítő statisztika, amely a magyarság helyzetét viszonylag kedvező színben mutatja be az imént ismertetett adatok fényében, mégis megfontolást követel. A nemzet fogyatkozása (ki kell mondanunk) drámai méreteket öltött, és hovatovább ugyanazokkal a sötét jóslatokkal kell megküzdenünk, amelyek annak idején (közel két évszázada, a „herderi jóslat” korában) nyugtalanították a reformkori magyar értelmiséget: Széchenyit, Wesselényit, Kölcseyt és Vörösmartyt. Ráadásul a magyarságnak a maga történelmi szállásterületein hol kíméletlenebb eszközöket használó asszimilációs kényszerrel, hol csendesebb beolvasztási politikával, de mindig a nyelvét és a nemzeti identitását veszélyeztető állami stratégiákkal kell megküzdenie. Ugyanakkor nem mondható el az, hogy idehaza: Magyarországon határozottabb anyanyelv-védelmező stratégiára számíthatnánk. Természetesen vannak és voltak ennek a nyelvvédelemnek elszánt munkásai és intézményei (olyanokra gondolok, mint az Anyanyelvi Konferencia létrehozásában és irányításában is fontos küldetést vállaló Lőrincze Lajos, Szathmári István és Grétsy László, valamint mások), ezeknek a társadalomban betöltött szerepe, a rendelkezésükre álló nyilvánosság jóval szegényesebb, mint azoké a (például televíziós) vállalkozásoké, amelyek nem

építik, hanem kimondottan rombolják a nemzeti közösség anyanyelvi kultúráját és kötődéseit. Átgondolni és tennivaló ezért van éppen elég, nyelvünk védelme (és gazdagítása) ma is személyes elkötelezettséget és szívós munkát követel.

A magyar nyelv közelmúltjának és jelenének néhány tanulságáról próbáltam képet adni, annak a meggyőződésnek a jegyében, miszerint a nemzeti közösséget mindig az anyanyelv és a rá épülő kultúra: a magyar irodalom és a magyar tudomány tartotta fenn. Ez az önfenntartó erő különösen az olyan nemzetek esetében nélkülözhetetlen, amelyeket különben politikai határokkal osztottak meg a történelmi események. A magyar nemzet, amely máig nem tudta feldolgozni a trianoni traumát (minthogy ez tulajdonképpen alig feldolgozható), ilyen nyelvi, kulturális és történelmi közösséget jelent. A nyelv (a vallási hovatartozás, a társadalmi státus, a lakóhely és még számos más tényező mellett) kétség-

telenül az egyik legerősebb és leginkább hagyományos közösségformáló tényező. A magyarság esetében pedig alighanem a legfontosabb ilyen tényező, ámbar mostanában már ismerünk olyanokat (például az amerikai magyarok leszármazottai közül), akik jóllehet nem beszélik a magyar nyelvet, mégis magyarnak tartják magukat, és legalább a magyar kultúrában és történelemben igyekeznek ismereteket szerezni. Mindazonáltal a nemzeti közösség formáló és összetartó ereje ma is (és valószínűleg mindig is) anyanyelvünk marad. Fenntartása, gondozása, egészségének megóvása következőképp nagy közös feladat, amelyet egymással összefogva kell szolgálnia a kultúra és a közélet képviselőinek, és természetesen a Magyarországon és a politikai határokon túl élő magyarságnak.

*Elhangzott az adai (Vajdaság)
Szarvas Gábor Nyelvművelő Napokon,
2014. október 11-én*

Borderlines 2